

nærværende Lovforslag; jeg skal slet ikke omtale det forrige Forslags eget indre Værd eller Iffe-Værd, men kun fremhæve den Forskiel, at det blev os sagt, og det er ogsaa blevet indrømmet, at disse Mænd havde henvendt sig paa vedkommende Steder for at søge Understøttelse, hvor de troede at have Adkomst dertil, og at det i visse Maader ogsaa er blevet anerkjendt fra Ministeriets Side, at de kunde have Haab om at faae Noget, naar der havde været Midler dertil; disse derimod, som her er Tale om, vide vi aldeles ikke, om de have gjort en saadan Bestræbelse. Saavidt jeg har forstaaet den ærede Forslagsstiller, meente han, at vi skulde betragte de foreslaaede Pensioner som en Belønning; men her ere vi paa et overdentlig vanskeligt Gebeet, det have vi ofte havt for her; jeg troer, at Rigsdagen skal være meget sparsom med at give Nationalbelønninger; det er Noget, som egentlig ikke tilkommer den, og, naar den gjør det til Formaal for sin Virksomhed, saa maa det være i en demmelige og storartede Tilfælde. Jeg indrømmer meget gerne, at det kan være en stor Fortjeneste af Lægen at gaae dristigt alle de forskjellige Forhold imøde, som hans Kald fører ham ind i, og at, naar han bukker under derfor, der saa kan være særlig Grund til at komme hans Efterladte til Hjælp; men der er endnu en langt større Grund til at komme ham selv til Hjælp, om han gaaer nedbøjet og ødelagt ud af Kampen; det skulde vi vel vide, og derfor betænke, om der maaskee ikke mellem de levende Læger findes nogen, hvis hele Stilling er ødelagt ved hans Virksomhed under Epidemien; det er Noget, som dog er en Mulighed. Jeg nævner ikke dette, for at tænke paa at bringe noget Lovforslag ind om denne Sag, men for at vise, hvormeget vi, ved at foretage den paa en saadan Maade, som her foreligger, komme til at stille den paa et vanskeligt Gebeet. Det forekommer mig, at, naar den ærede Forslagsstiller overveier, hvorledes Sagen virkelig hænger sammen, saa har hans Lovforslag nu gjort al den Nytte, det kan gjøre; det har bragt Sagen til Omtale, det har henledet Regjeringens Opmærksomhed derpaa, det har henledet Rigsdagens Opmærksomhed derpaa; er der

Noget at gjøre derved paa en forstandig Maade, som passer til Forholdene, saa er der Rimelighed for, at det vil blive gjort; vi maae idetmindste vente paa Udsaldet af, hvad denne Virksomhed kan frembringe, for vi gaae videre. Men, gaae vi over til det næste Skridt og behandle denne Lov i dens Enkeltheder, ja, saa fortabe vi os meget for smaaligt paa Enkelthedernes Vel, og saa komme vi til at „oversee“ det, som er langt vigtigere, vi komme da let til at oversee det Store, idet vi see ned paa det Smaa. Den ærede Forslagsstiller benyttede et Ordspil ved Ordet „oversee“; han meente, at Ministeriet forsømte at see Meget, fordi det er stillet saaledes, at det kan see Meget; men troer ikke den ærede Forslagsstiller, naar han bringer os videre paa denne Bane, at han bringer os til at oversee Meget, fordi vi kun ville komme til at oversee alt det Smaa. Jeg troer ogsaa at maatte slutte mig til dem, som opfordre den ærede Forslagsstiller til at tage Forslaget tilbage.

Tale: Jeg maa gjøre den Bemærkning, at disse Personer slet ikke undsee sig ved at blive nævnte paa dette Sted, og der er heller ikke i mindste Maade noget Nødveddigende i at blive nævnt paa dette Sted; tværtimod antager jeg det i Almindelighed for at være et Sted, hvor enhver Borgers Navn kan nævnes og nævnes med Ære; men jeg personlig finder mig ikke berettiget til at nævne Nogen; det er kun deri det ligger, at jeg ikke vil nævne Nogen, thi det strider imod min personlige Stilling i denne Sag. Med Hensyn til Lægernes Stilling i det Hele taget og deres Stilling ligeoverfor Pensionsloven, saa er den saaledes, at, naar der kommer en saadan pludselig Omstændighed som en Epidemie, saa vil der være Meget, der taler for at gjøre en Undtagelse. I Særning: Det Samme er jo Tilfældet med Stomagere og Skrådere, de drive en Haandtering og leve deraf saa godt, de kunne!). Det er ganske vist, at Lægernes Lønning, forsaavidt de have nogen, her i Landet er beregnet paa, at de kunne skaffe sig en særlig Praxis; men, naar de nu ved en Epidemie eller Pest, der, som nylig Choleraen, ganske usformodet første Gang indtræder hos os, blive berøvede Midlerne til